

Adj nekünk
tisztá szívet,
hogy láthassunk téged,
alázatos szívet,
hogy hallhassunk téged,
szerető szívet,
hogy szolgálhassunk téged,

hívó szívet,
hogy elmerülhessünk benned.
Nem ismerlek téged,
de a tiéd vagyok,
Nem birtokollak téged,
De Te nekem adtad magad
Te...

Mindenható...
bocsásd meg
kételyeim,
haragom,
büszkeségem.

Irgalmad
alázzon meg,
szigorod
emeljen föl.

(Fordította LUKÁCS LÁSZLO)

BENEY ZSUZSA VERSEI

Három fafaragás

ADÁM ÉS ÉVA

E szemek nem tükrözik a világot.
E nézés nem válaszként született.
A szár vezette a tekintetet
a gyökérből, a földből, a homályból
a szíromig, hol ív s rács lett a távol,
és valóság, mi benne rejtezett.
E bimbózó, még harmatos szemek
formákat metszenek a fény porából
s új partok közt örvénylik az anyag.
Az egymásban folyó lét megszakad.
Új medret tör a férfi-áradás,
az asszonyi szem sötét kútba mélyed,
önmagán szűri át a messzeséget.
Forrás, gyöngyözi a föld bánatát.

KRISZTUS

Szemeiben mindaz a fájdalom
összegyűlt, mi rászakadt a világra,
s mi belőle nőtt ki, mint fából ága
most nem tud áttörni a héjakon.
Mert a kinti fény vakítón s vakon
e két kőkemény szemgolyóba zárja
mindazt mi látható — mi önmagába
zárva a múlt gömbjében forog.
Feltörhetetlen és kiolthatatlan.
E szemek mélyén világos pokolban
izzik a múlt, meggyűrődött jelen.
És nincs más út az áradó sötétbe
mint eltűnni megcsúszó partra lépve
a szenvedés vak útvesztőiben.

GYERMEK-MADONNA

De e gyermek-szem — ez még elmerül
a tarka látvány mélyén a homályba,
jövője titkos katedrálisába,
hol a pillanat ívvé merevül
s az el nem hitt s az elképzelt belül
úgy fonódik mint fára inda szára,
s puha sejtjeire teste csodája:
korallcsontváz épül kegyetlenül.
Önmagában, mint a tajték a habban,
az önmagánál súlyosabb anyagban
így merül el a létezés maga.
És a rejtelmes szövedékbe zárva,
mint kőgomolyok közt csillanó lámpa
fénye dereng elfogyó mosolyja.